

KĄ DARYTI, KAI NEBESURANDAMA NUODĖMIŲ?

/ 14 /

Būna, kad labai retai ir labai dažnai einantieji išpažinties, nebesuranda nuodėmių. Vieniems labai reikia išpažinties, bet nebežino, geriau sekant, nebeturi, ką kunigui sakyti, ir dėl to išpažinties nebeina; kiti nori eiti dažnos išpažinties, nes supranta, kokią palaimą ji neša, bet irgi jas nukelia tolyn, kol atsiras kokio praskikaltiną. O kai kas iš tokių, norėdami eiti išpažinties ir turėti nuodėmių čia pat stengiasi jas padaryti. Vienas asmuo man pasakojo, kaip jis, stovėdamas eileje ieškojo savo sąžinėje praejusios savaitės praskikaltiną, o jų nesuradęs, čia pat kelis kartus mintyse nusikeikė, kaip jis sakė, "surupužlavau", kad turėtų ką kunigui pasakyti išpažintyje, kurios tuojau pat turėjo eiti.

Šitai klausantis ir juokas ima, ir žmogaus gaila. Juokas ima dėl jo tokio naivumo, gaila, kad geras žmogus taip mažai teišmano apie tuos dalykus. Paigi, ką daryti, kai nebesurandama nuodėmių?

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Kaip jau galėjote pastebėti iš pamokslėlio įžangoje paminėtų dviejų penitentų pavyzdžių, jų nuodėmių neturėjimas nėra vienas. Negalimas dalykas, kad metus ar dvejus, ar ir daugiau laiko neįėjus išpažinties katalikas neturėtų ką sakyti kunigui eidamas išpažinties. Jeigu jie nieko kito blogo nebūtų padarę, tai jau pačių velykinių apleidimas yra sunkios nuodėmės ir jų tiek, kiek metų neįėjo išpažinties. Kitas reikalas su tuo, kas eina savaitinės ar dvisavaitinės išpažinties. Toks gali nuodėmių ir neturėti, jeigu rimtai

jų saugojasi. Bet iš tiesų jų turi ir to-
 kie esmenys. "Arap pirmųjų ir šių paprastai
 būna toks skirtumas, kad vieni turi sun-
 kias, o kiti tik lengvas nuodėmes. Tačiau
 abiem bendra yra tai, kad abu jiedu neturi
 tikro supratimo, kas ta nuodėmė yra. Vie-
 nas jų nemato dėl to, kad labai apsilėjo,
 ir dideli blogi darbai jau jam yra už nie-
 ką, o kitas nuodėmėmis laiko tik didelius
 darbus, o kas šalis to - jokie nuodėmė.
 "Erie to, ir vienas, ir kitas visiškai ne-
 moka daryti sąžinės sąskaitos. "Tai tokiems
 pradeda aiškinti, kas yra nuodėmės ir kiek
 jų daug žmonės gali padaryti ir padaro, jie
 imasi už galvų ir sakosi prašau, nes tik
 tada tepasiro, kad prasikaltimų tikrai ga-
 li būti įvairių įvairiausių. Paigi, tokiems
 pirmiausia reikia atsimiti, jėgą jog prieš
 Dievo ir Dažnyčios įsakymus žmonės gali
 prasikalsti ne tik po vieną nuodėmę ir tai
 veiksmu. Pasakyta "užužaušk". Jeigu žmogaus
 nenužudei, reiškia ir neprasikalsta prieš
 penktąjį Dievo įsakymą. Jeigu jau taip at-
 sitiko, reiškia nuodėmė yra ir turi ką pa-
 sakotis. Pasakyta "ševėk". Jeigu nepatmel
 svetimo daikto, reiškia neprasikalsta prieš
 septintą Dievo įsakymą. Jeigu pasigrobei
 kieno pinigine su 500 rub., tada jau nebe
 labai gerai. Net nuodėmė ne vien tik taip
 pasidaro. Pirmiausia prieš įsakymą galima
 turėti priešišką minčių, galima prieš jį
 priešiška kalbėti, galima trokšti jį su-
 laužyti, galima kitiems patarti jį neišpil-
 dyti ir t.t. Pagaliau prieš penktąjį Dievo
 įsakymą galima nusidėti ne vien tik tie-
 siog žmogų užmušant. Čia įeina ir neapy-
 kantos nuodėmė, ir kerštas, ir pyktis, ir
 visoks kito kūno sužalojimas, savo ir kito
 sveikatos nesaugojimas, visoks pakenkimas
 kito sielos reikalams, taip pat savęs pa-
 ties nužudymas ar koks nors įsistatymas

be reikalo į artimą mirties pavojų ir t.t. Taip yra su tuo, taip yra ir su visais kitais įsakymais. Taip su Dievo, ne kitaip ir su „ažnyčios“ įsakymais, nes juk ji yra mūsų Dievo pastatyta vadove į dangų. Jai mes pavesti ir privalome klausyti. O be įsakymų dar yra įvairiausios pareigos. Taip jos atliekamos. Žodžiu, kas supranta reikala, nuodėmių jam ne stoka gali būti, bet jis jų nebegali net suskaiciuoti.

Suprantama, kad einančiam dainei išpažinties ir besistengiančiam taip grubiai nepažeisti įsakymų, kaip parodo visokie „metiniai“ ar daugiametiniai, nepasidaro tokių didelių prasikaltimų, bet vis dėlto yra. Juk ir naminėje aplinkoje gali būti visokių dalykelių. Jeigu grubūs nusidėjėliai savo nuodėmes skaičiuoja pagal užmušimus, arklių vagystes, ar visokios rūšies ištvirkavimus ir t.t., tokie prasikaltėliai, aišku, nesuleškos savo sąžinėse tokių įstatymų pažeidimų; tačiau jie visada gali turėti ir turi „subtiliau“ nuodėmių, tai yra nesunkių, bet tikrų nuodėmių. Juk naminės rietenos argi ne są nuodėmė? Juk apkalbėjimas, argi ne nusikaltimas? Juk apsilaidimas, nevalumas, nedidelis tingėjimas, nestropus pareigos atlikimas ir t.t. argi geri dalykai? Jie, paprastai, nebūna sunkūs prasikaltimai, bet ir pagyrimų nesusilaukia. Jeigu žmogus jau nebepasitaiko išorinių nuodėmių, tai visada jis turi pilnai darbo su savo išvidinėmis nuodėmėmis: su negeromis mintimis, norais, prisiminimais, troškimais ir t.t. Yra ir akių nuodėmių, ir palytėjimų, ir ypač liežuvio nuodėmių. Jų yra daug ir visokių. Tik daug, kad stokoti jų niekam netenka.

Sv. Raštas sako, jog net šventieji po kelis kartus per dieną nusidėdė, nors, su-

prantama, nesunkiai, tai ką kalbėti apie mus. Taigi nuodėmių visi turime ir kas saky-
tų, kad jų neturi, snot. šv. Jono apaštalo,
"tas būtų melagis ir save apgaudinėt". /
Jų "neturti" tikę tie, ir tos, kurie nenori
jų matyti arba tiek mažai teiėmano, kad ne-
leiko už nuodėmes.

Taigi, atsakant į klausimą, kas daryti,
kad nebesurandama nuodėmių, atsakymas manau,
jau aiškus: reikia apie jas daugiau susiži-
noti. Pada pamatysime. Reikia išmokti daryti
sąžinės sąskaitas. Suprantama, kad iš savo
galvos, kaip daugelis dabar daro metinių ir
nemetinių, kurie ir išpažinties eidami "už-
miršta" namie maldaknyges, jų nesusirankio-
si: tam per mažai žinių ir supratimo, bet
kiekvienas gali pasiimti maldaknygę ir prieš
išpažintį paskaityti bent sąžinės sąskaitos
klausimėlius ir pagal juos atsiainti savo
kaltes. Šitai daryti yra būtina visiems, jei-
gu nori pasirengti ir gerai atlikti išpažin-
tį, bet ypač retai einantiems. Joks pasi-
teisinimas metiniams, kad jie nesuranda nuo-
dėmių dėl to, kad daugelio jų jau nelaiko
nuodėmėmis. Penai jie sužinops, kad ir vely-
kinių apleidimas, ir sekmadienių Mišiose
nedalyvavimas be rimtos patsisinančios prie-
žasties, ir laisvanoriški darbai sekmadie-
niais, šventadieniais, ir gyvenimas susidė-
jus, ir girtavimas, ir pesninkų nelaiskyzas
ir daugelis kitų dalykų, kurių jau seniai
nebepildo yra nuodėmės ir tai sunkios. Kas
eina dažnos išpažinties taip pat turėtų pa-
sinaudoti tokiomis sąžinės sąskaitomis. Jei-
gu jos jiems kiek per grubios, galėtų patys
są susistatinti klausimėlius iš smulkes-
nių dalykėlių, kurie yra lengvi prasižengi-
mai. Pagaliau, jeigu jau iš tiesų taip būtų
pažengę tobulybėje, kad nei lengvų nuodėmių

nebebūtų, tai eidami išpažinties turėtų žinoti, kad prie langelio nėra reikalo pasakyti, kad ir mintyse kam nors "žalty" ar "rupūže", kad galėtų prieiti savaitinės išpažinties. Tokie ar tokios tada turėtų pasisakyti, jog iš praeito laiko nuodėmių neturi, o iš praeito gyvenimo priėmė tokią ir tokią, vieną ar dvi tikrai kada buvusias nuodėmes, nors jau išpažintas ir sakytas. Tačiau tokių dar pas mus labai mažai. Ir aš labai patarčiau labiau išsikaltinti ir išsigilinti į Dievo ir Bažnyčios įsakymus, į kunigų siškinimus apie jų pildymą, geriau pasidairyti po savo gyvenimus ir būti ne savęs apgaudinetojais net išpažinties eidami, o kaltintojais, kuriuos Dievas nuteisins, nes daugelis tik taip apie save galvoje, kad jie nuodėmių neturi, kada jie jų turi ir tai nemazai. Amen.

1967.2.22.